

Flame

Illustraties door RA

© 2014 Bernice Berkleef

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

www.vldb.nl

www.devine-saga.com

ISBN 97890 79679 21 8

Bernice Berkleef

Flame

Het eerste deel van de Divine Saga

Voor mijn ouders; omdat... ja, heb je even? Omdat jullie de meest fantastische ouders zijn die iemand zich maar kan wensen.

Voor Bo: mijn zon, de kaas op mijn brood. Dit boek is mijn tattoo;
in this moment, I swear we are infinite!

En voor David, omdat jij een feestje van mijn leven maakt. Jij bent mijn rots, jij zorgt dat ik me bijzonder voel. Ook als ik ziek en lelijk ben.

Ik hou van jullie!

Bernice

Ik ben niet speciaal. Gewoon een normaal persoon, met normale gedachten. Er zijn geen monumenten ter ere van mij opgericht en mijn naam zal spoedig vergeten zijn.

Maar in één opzicht ben ik zo succesvol geweest als iemand die ooit geleefd heeft maar geweest kan zijn: ik heb met heel mijn hart en ziel van iemand anders gehouden. En voor mij is dat altijd genoeg geweest.

Nicholas Sparks, *The Notebook*

Inhoud

1. Mijn eerste dag	10
2. De schim	22
3. Verkeerde reacties	36
4. Mystery Land	50
5. Ongelooflijke idioot	64
6. Het ondervragen van een hoofdverdachte	77
7. Interessant	90
8. Hoger dan de hemel	98
9. Anders dan andere mensen	106
10. Dansen op de vulkaan	118
11. De prijs die wij moeten betalen	129
12. De doos van Pandora, maar dan de verkeerde versie	142
13. Bosgeest	153
14. IJswater	161
15. Het jaar tweeduizendtwaalf	168
16. Een ander doel	183
17. Net vuur	199
18. Ontoerekeningsvatbaar	212
19. Mythische figuur	228
20. Bekentenis	234
21. Luchtkasteel	248
22. De verboden vrucht	264
23. Onschuldig, verboden geluk	274
24. Het risico	280
25. Uit de schaduw	294
26. Een godenfamilie	308
27. Chillen	324
28. Ongewenst bezoek	332
29. Oniro	354
30. Lost Girl	366
31. Merry Christmas	377
32. Cuz tonight... is the night...	395
33. The Countdown	410
34. De gouden kooi	430

35.	Mijn halfgodbroers	444
36.	Apocalyps	457
37.	Tijd... is niet je vriend	466
38.	Is it a bird, is it a plane... No, it's a freaking Titan	479
39.	Als Cerberus voor je deur staat	496
40.	Eerlijk oversteken	502
41.	De goddelijke slaper	506
42.	Wat achter het schild schuilging	512
43.	Een wens	524
	Woord van dank	535
	Godenindex	536
	Gedicht Cupid and Psyche	538
	Quotes aan het begin van de hoofdstukken	540

Woord vooraf

Dit boek is een ode aan de Griekse mythologie, die mij zo veel uren leesplezier heeft geschonken. Het is geen boek waarin de standaardmythen worden aangehouden. In dit verhaal zijn namen, gebeurtenissen en 'feiten' uit onder andere de Griekse mythologie verdraaid, veranderd en aangepast. Soms omdat dat beter uitkwam voor het verhaal, soms omdat ik dat leuker vond. Een aandachtspuntje voor de liefhebber: het gebruik van de Romeinse namen wordt nader verklaard. Ik geniet ervan om met de legendes te spelen, er mijn eigen ideeën aan toe te voegen, en heden en Oudheid door elkaar te husselen. Als je je 'grenzen wilt verleggen' of toe bent aan mythen waaraan een hippe, eigentijdse draai wordt gegeven, dan ben je hier aan het juiste adres.

Ik hoop dat je van mijn verhaal zult smullen!

Bernice Berkleef

Amor

*Cupid, draw back your bow
And let your arrow go
Straight to my lover's heart
For me*

1. Mijn eerste dag

Ik slenterde op mijn gemak over het donkere bospad en luisterde naar het getjirp van vogels die tevergeefs probeerden een beschut plekje te vinden op de kale takken.

Op mijn blote voeten liep ik door de sneeuw en hield stil aan de rand van het bos, toen ik het grote gebouw in de verte kon zien. Het Enter College voor Middelbaar Onderwijs. Hier zou ik morgen voor het eerst in tweeduizend-zeshonderd jaar naar school gaan. Mensen zouden nu waarschijnlijk geen hand voor ogen kunnen zien, maar ik kon heel duidelijk de ramen van de vele klaslokalen onderscheiden en de saaie, grijze kleur van het gebouw.

Ik kon het niet helpen dat ik een kinderlijke spanning in mijn maag voelde bij de gedachte aan mijn eerste bezoek aan een middelbare school. Ik had ten slotte nooit eerder de kans gehad om me als leerling tussen andere scholieren te mengen. Net als mijn familie had ik een taak te volbrengen en in mijn vrije tijd... Tja, dan hield ik me bezig met dingen die mijn soort graag doet.

Ik zou niet zomaar voor mijn plezier naar school gaan. Het was een opdracht van onze leider. Iedereen had bepaalde instructies gekregen. Ik moest de jongeren van dit kleine plaatsje observeren om zoveel mogelijk te weten te komen over hen en hun ouders. Informatie inwinnen die ook voor hen van cruciaal belang was, ook al wisten ze dat niet.

Dat leek me geen probleem. Ik had het altijd al leuk gevonden om mensen te bestuderen en naar mijn idee paste ik prima tussen de pubers van zestien, zeventien en achttien die in dit lelijke gebouw onderwijs kregen. Ik had de eerste lesweek van het jaar gemist, maar dat zou niet zo'n ramp zijn.

Na nog even te hebben gekeken, draaide ik me om en rende geruisloos terug door de bossen.

Enter lag in een natuurrijke omgeving, waar wij als familie heel dankbaar

voor waren toen we ons hier vorige week met z'n allen in het kleine kasteel net buiten het dorp installeerden.

Ik voelde zachte sneeuwvlokken op mijn huid en hoorde hoe kraaien hun vleugels uitsloegen en me volgden vanuit de lucht. Een vos stak kalm het pad over – zijn poten hoog optillend vanwege de sneeuw – en een enkele ree, die zich 's nachts buiten de dichte beschutting van het woud durfde te wagen, bleef rustig staan en keek me na terwijl ik hem voorbijaaschoot.

Dieren en mensen voelden zich altijd op hun gemak bij mij, hetgeen alles te maken had met wat ik was. Het was wel lekker om even te rennen, in plaats van me op mijn normale manier voort te bewegen. Als dit een sprintwedstrijd was geweest op de Olympische Spelen, had ik glansrijk gewonnen. Voor mijn gevoel kwam ik echter nog altijd langzaam vooruit.

Als een mens me nu zou zien, zou dat catastrofale gevolgen voor ons kunnen hebben. Daarvoor bewoog ik me toch te snel en ik had geen schoenen aange-trokken toen ik ons kasteel verliet. De anderen zouden dit roekeloze gedrag afkeuren. Maar het was na twaalven en bovendien ijzig koud. Ik vertrouwde erop dat die paar inwoners van het dorp die nog niet sliepen, hun plezier niet in het bos zouden zoeken.

Een van de redenen dat wij altijd afgelegen huizen kozen om in te wonen, was dat je er geen naaste burens hebt. Wat dat betreft was het kasteel een buitenkans. Het had al een hele tijd leeggestaan en iedereen in het dorp was benieuwd naar de steenrijke familie die er zomaar van de ene op de andere dag was ingetrokken.

Ik hoorde de luide stemmen van de anderen al voordat ik de voordeur opende en toen ik de hal doorliep, zag ik dat ze alle elf in de huiskamer zaten. Er brandde een behaaglijk haardvuur. Drie van hen lagen languit op het tapijt, vijf anderen zaten aan de eettafel en speelden een kaartspelletje en de overige drie zaten op de hoekbank te kletsen. Goden in de 'relax modus.'

'Amor.¹' Mercurius kwam overeind van het kleed voor de open haard. Zijn smaragdgroene ogen keken me onderzoekend aan. 'Waar ben je geweest?'

'Ik heb een bezoek gebracht aan het Enter College. Ik wilde zien waar ik de komende tijd mijn dagen zal doorbrengen.'

'Op blote voeten,' stelde mijn moeder, Venus, licht bestraffend vast.

Ik haalde mijn schouders op en schonk haar een onschuldige glimlach. Ik

1 Het gebruik van de Romeinse namen zal nog nader worden verklaard. Zie ook de 'Godenindex' achter in het boek.

wist dat ze me niet kon weerstaan als ik zo keek.

‘Er was niemand. Het gebouw was niet om aan te zien, maar ik heb er wel zin in om morgen te gaan. Ik denk dat dit wel eens leuk zou kunnen worden.’ Haastig corrigeerde ik mezelf. ‘Ik bedoel, ik heb er alle vertrouwen in dat ik mijn deel van de opdracht goed zal kunnen volbrengen.’

‘Hij vindt het spannend...’, Mars draaide zich om op zijn buik en vouwde zijn gespierde armen onder zijn borst op de grond. Hij zag er geen dag ouder uit dan twintig. Met zijn donkere, schouderlange haar in een staart, zijn ijzersterke lichaam en zijn rauwe stem, was hij in vrijwel alles het tegenovergestelde van mij.

Van een van de weinige keren dat ik in een spiegel had gekeken, wist ik dat ik dezelfde blonde haren en grote, blauwe ogen had als mijn moeder. Ik zag eruit als een jongen van achttien, maar zonder de slungeligheid en jeugdpuistjes waar veel mensen van die leeftijd mee te kampen hebben. Velen van hen, zowel jongens als meisjes, hadden me als knap bestempeld. Mij interesseerde mijn uiterlijk weinig.

‘Wat een enthousiasme. Hij gaat voor het eerst naar school.’ Mars schudde zijn hoofd. ‘Het zal zijn leeftijd wel zijn.’

Hem negerend – wat altijd het beste was in zijn geval – nam ik plaats op de bank. Vannacht kon ik zijn opmerkingen en spottende grijns minder goed hebben dan anders. Waarschijnlijk omdat hij gelijk had. Ik *was* enthousiast. En ongetwijfeld had het met mijn leeftijd te maken. Hoewel ik al tweeduizendzeshonderd jaar op deze wereld was, was ik geestelijk nog een tiener. Zo werkte het nu eenmaal met ons; op een bepaald moment hielden we op met veranderen. Dan stagneerden we als het ware en werden we niet ouder. Bij mij was dit op mijn achttiende gebeurd. Mijn moeder, die al ruim drieduizendachthonderd jaar bestond, was op haar vijftienvintigste ‘blijven steken’. En gek genoeg gedroegen we ons naar de leeftijd waarop de uiterlijke verandering gestopt was. Dat was onze gevoelsmatige leeftijd. Al millennia lang voelde ik me achttien jaar; vitaal, jong, iemand die aan de vooravond van zijn leven stond. Maar mijn taken en verantwoordelijkheden had ik altijd heel serieus genomen.

Alsof hij mijn irritatie voelde, veerde Jupiter op van zijn plaats aan de tafel en stond hij binnen een seconde naast me.

‘Ik ben blij dat Amor interesse toont in zijn onderzoeksgebied,’ zei hij kalm. ‘Daar hebben we tenminste wat aan.’

Mars bromde wat, maar hield zich gedeisd. Hij had, net als de rest van ons, veel respect voor Jupiter.

Jupiter was de leider van onze godenfamilie, die al vanaf het allereerste begin alle beslissingen had genomen en verantwoordelijk was voor het welzijn van de andere elf leden.

‘Daar wilde ik het nog even met jullie over hebben,’ vervolgde Jupiter, terwijl hij de kamer rondkeek. ‘Geen van ons heeft nog iets kunnen vinden. Ik hoop maar dat we er goed aan hebben gedaan in dit kasteel te gaan wonen. Elke dag kunnen zij actie ondernemen, terwijl wij nog steeds op een dood spoor zitten.’ Iedereen was nu rechtop gaan zitten en ik dacht na over onze vijanden. De reden dat wij naar dit dorp waren verhuisd.

De gedachte aan hen voerde me terug naar het begin. Toen het menselijk ras nog in de kinderschoenen stond en wij de absolute heersers waren. Ik denk dat wij kwamen te bestaan omdat *zij* bestonden, de mensen. Ieder met een eigen taak deden wij goden ons best hen te helpen, hun lijden te verzachten waar we dat konden.

We begonnen in Griekenland. Toen ik werd geboren, waren de Romeinen bezig de wereld te veroveren. Zeker, ze waren met hun uitvindingen hun tijd ver vooruit en brachten cultuur en wetenschap, maar overal waar zij kwamen werd dood en verderf gezaaid, werden dorpen geplunderd en mensen tot sla vernij gedwongen. Ik had dus genoeg te doen terwijl ik opgroeide.

Als heerser zul je altijd met uitdagingen te maken krijgen en onze grootste uitdaging vormden de Titanen. Wezens die net als wij bepaalde krachten bezaten, maar die hun macht voor heel andere doeleinden gebruikten. Bij ons stond het welzijn van de mensheid voorop, bij hun de heerschappij over de wereld. Er brak oorlog uit tussen onze beider soorten.

De mensen wisten het niet, maar in die dagen hing de toekomst van hun ras aan een zijden draadje. Want net als wij vormden zij een serieuze bedreiging voor het bestaan van de Titanen. Zodra die met ons klaar waren, wilden ze het grootste deel van de mensheid uitroeien en de rest tot slaaf maken.

Het werd een zeer lange en bloedige strijd, maar uiteindelijk wonnen wij en eindigden de Titanen onder de grond. Hun krachten, die na het verlies bijna tot nul waren afgezwakt, konden hen niet bevrijden uit de grafkisten waarin ze waren opgesloten, laat staan dat ze zich uit de diepe graven omhoog konden werken.

Naarmate de eeuwen verstreken en er weliswaar een einde kwam aan het Romeinse tijdperk, maar er talloze andere oorlogen en ellende voor in de plaats kwamen, raakte de herinnering aan onze vijanden op de achtergrond. Verhuizend van land naar land probeerden wij de stervelingen bij te staan en deden we met z'n twaalfen voor miljoenen mensen wat we konden.

Ik weet niet waarom geen van ons gealarmeerd was toen de mens de boormachine had uitgevonden. Het feit dat zij met hun opgravingen zelfs op skeletten van dinosauriërs waren gestuit, ging ook langs ons heen.

Misschien kwam het doordat mensen elkaar tegenwoordig zulke verschrikkelijke dingen konden aandoen (tot het fabriceren van atoombommen aan toe) dat onze aandacht even was afgeleid.

En toen er opeens een team van archeologen vermist was en er een aantal lege doodskisten van duizenden jaren oud was gevonden, waren we natuurlijk te laat. Onze vijanden waren weer vrij en wij hadden geen idee waar ze zich bevonden.

‘Ik heb het gevoel dat we hier goed zitten,’ liet Mercurius zich horen. ‘Ik geef toe dat ik op dit moment even het spoor bijster ben, maar toch lijkt dit de enige juiste plek.’

We moesten er het beste van hopen, maar ik kon zien dat Jupiter gefrustreerd was omdat we niet méér wisten. Mercurius had ons nooit teleurgesteld. Hij was de god van de reizigers en als het erop aankwam, was er niemand van ons die zich kon meten aan zijn sluwheid en snelheid.

‘Elke dag kan het te laat zijn,’ zei Minerva, de godin van de wijsheid, die naast mijn moeder op de bank was gaan zitten. ‘We weten niet wat ze van plan zijn, maar ze hebben ruim *tweeduizend jaar* de tijd gehad om daarover na te denken. Als we niet heel snel iets op het spoor komen, kan dit wel eens de grootste ramp in de wereldgeschiedenis worden.’

‘En je zou toch denken dat we onze portie ondertussen wel hebben gehad,’ gromde Neptunus. De god van de zee had altijd een ochtendhumeur en was ’s ochtends niet aanspreekbaar. En ’s middags ook niet en ’s avonds eigenlijk ook niet. Als de mensen wisten dat hij bestond zouden ze hem op handen dragen, want hij doneerde duizenden euro’s aan Greenpeace en zette zich met hart en ziel in voor de zeeën en al hun bewoners. Zijn rothumeur bewaarde hij voor ons.

‘Je zou toch denken dat het een voorrecht was om onsterfelijk te zijn,’ vervolgde hij, ‘maar ik word er zo langzamerhand doodmoe van. Niets dan rampen vinden we op ons pad en als de ene is afgelopen dan begint de andere.’

‘In ieder geval zal jij dit overleven,’ snauwde Minerva, ‘wat je niet kunt zeggen van de mensen, als wij niet op zeer korte termijn met een doorbraak komen.’

‘Dat zal echt niet lang meer duren,’ zei Diana, de godin van de jacht. ‘Ik denk ook dat dit de plek is waar we moeten zijn. Iets zegt me dat we hier moeten blijven.’

Zij was, tijdens het opsporen van onze vijanden, tot dezelfde conclusie gekomen als reizigersgod Mercurius. Samen vormden zij een geducht team.

Toch konden ook zij niet ontkennen dat het wel heel moeizaam was gegaan allemaal. De graven waarin de Titanen in Griekenland hadden gelegen, waren verlaten. We hadden geen grondsporen van hen kunnen ontdekken. Ook hing er nauwelijks een geurspoor in de lucht. We zwermden uit over heel Europa en na wekenlang zoeken hadden Diana en Mercurius in de bossen vlakbij Enter een vleugje opgevangen van die typische geur die onze vijanden met zich meedroegen. Zonder dat ze ons echt konden uitleggen waarom, waren ze er allebei van overtuigd dat we voorlopig niet moesten vertrekken. Op een diep instinctief niveau schenen ze aan te voelen dat de Titanen hier nog steeds in de buurt waren. Enter was de plaats van waaruit we moesten opereren om erachter te komen waar ze zich schuilhielden.

Daarvoor zouden we iets doen wat we nog nooit hadden gedaan: we zouden voor onbepaalde tijd leven zoals de mensen dat deden. We zouden de bewoners om ons heen echt leren kennen, deelnemen aan hun mensenactiviteiten. Ondertussen moesten we elke inwoner van Enter volledig screenen en het nieuws in de gaten houden. Heel misschien hadden we geluk en had een van de mensen iets ongewoons gezien of meegemaakt.

De Titanen vielen veel te veel op om zich in een omgeving als deze te kunnen verbergen. Daarom was het ook zo vreemd dat we geen duidelijker signaal opvingen dat ze zich hier ophielden. Ze leken wel in rook te zijn opgegaan.

Ik luisterde naar het gediscussieer van mijn familie. Haatgevoelens en het verlangen naar wraak... het waren emoties die ik met behulp van duizenden jaren tijd had weten te sussen, maar die nu weer luid en duidelijk van zich lieten horen. Evenals schuldgevoel. Niet alleen omwille van de mensen wilde ik de Titanen weer onder de grond zien; elke dag dat zij vrij waren voelde ik de doffe pijn van een lang geleden toegebrachte wond.

Om jou te beschermen, zou ik desnoods duizendmaal sterven. Inwendig hui-verend verdrong ik de echo van die bekende woorden met de gedachte aan morgen. Dan zou ik met mijn deel van de opdracht beginnen. Ik zou mijn intrede doen op de middelbare school, de leerlingen zouden me vertrouwen en bevriend met me willen zijn. Zonder dat ik er enige moeite voor hoefde te doen, zouden de jongens me vragen om na schooltijd met hen rond te hangen, te sporten, te stappen. De meiden zouden me tot onderwerp van hun gezamenlijke gesprekjes maken, over me fantaseren, verliefd op me worden. Want ik was Amor, god van de liefde.

De volgende morgen om vijf over acht stond ik weer in de huiskamer, kritisch bekeken door mijn familie.

Ik had nieuwe kleding en spullen nodig gehad. Ik bezat één spijkerbroek, één paar schoenen, één T-shirt, één trui en één jas voor als ik naar buiten ging. Binnenshuis trok ik, net als de anderen, zo snel mogelijk deze hinderlijke kledingstukken uit en hulde ik me in de traditionele witte mantel, die wij al sinds mensenheugenis droegen. Ik was de enige van de familie die daaronder nog een ander, speciaal kledingstuk droeg. Mijn *lorica*: een onzichtbaar, speciaal voor mij ontworpen pantser. Het was elastisch en zo dun dat je er niets van voelde als je een hand op mijn borst of rug legde. Wanneer ik het aanhad, verborg het mijn vleugels. Niet alleen waren ze niet langer zichtbaar, je voelde ook niet meer dat ze er zaten. Dit pantser was van essentieel belang als ik me buitenshuis wilde begeven zonder mezelf onzichtbaar te maken.

Ik had nog nooit een andere god met vleugels gezien. Veel familieleden zeiden vaak plagend dat de mijne maar voor de sier waren en daar hadden ze een punt, want elke god kon zich zonder moeite zwevend door de lucht voortbewegen.

Maar zij wisten niet hoe het voelde wanneer ik mijn vleugels gebruikte. Hoe het was om mezelf in de lucht te houden met deze twee machtige verlengstukken van mijn lichaam; de wind onder de veren te voelen, zoals een vogel.

Ik was echter zo gewend aan mijn *lorica*, dat ik hem heel vaak droeg. Op de momenten dat ik buiten volledig onzichtbaar was liet ik hem wel eens af en binnenshuis soms ook, aangezien veel van mijn mantels het grootste gedeelte van mijn rug bloot lieten en mijn vleugels daarin vrij baan hadden. Maar in een mantel kon ik me op school niet vertonen, ik moest hedendaagse kleding hebben. Juno, Jupiters vrouw, die beweerde dat zij van ons allemaal het meeste verstand had van mode, had haar tijdschriften doorgebladerd en een berg kleding voor me geregeld. Als het moest, konden we zorgen dat kledingstukken ter plekke aan onze lichamen verschenen, maar dat was zo'n gedoe. Dan moesten we in één keer alle kleren die we wilden dragen regelen zonder iets te vergeten, bijvoorbeeld 'sokken-boxershirt-broek-shirt-vest-jas-schoenen', en dan ook nog snel beslissen wat voor soort kleding het moest zijn. Het was simpeler om je thuis om te kleden.

Om acht uur was ik dus naar boven vertrokken, naar mijn slaapvertrek met aangrenzende badkamer, en had ik me gedoucht en aangekleed. Vijf minuten

later stond ik weer beneden, in designerkleding, met gel in mijn haar en een dure aftershave op. Naast me op de grond had ik mijn rugzak met schoolboeken neergelegd.

‘Eh... wat denken jullie?’ vroeg ik mijn familie, terwijl ik een keer in het rond draaide zodat ze me van alle kanten konden bekijken.

Mars, de god van de oorlog, schoot in de lach. Juno ontplofte.

‘Wat nou?’ riep ze fel, ‘dit is hoe jongens van achttien eruit horen te zien, dat staat in het *Iconique Fashion Magazine!*’

‘Ik vind dat je er prima uitziet,’ glimlachte Venus.

‘Ik ook,’ viel Minerva mijn moeder bij.

‘Nou, nou, rustig maar,’ grinnikte Mars, ‘het zal ongetwijfeld waar zijn, Juno, maak je niet druk. Het is alleen...’ Hij bekeek me van onder tot boven en hoevel hij zich verder niet bewoog, kon ik zien dat hij aan me rook. ‘Misschien is het die gel in je haar, of die aftershave, maar je lijkt wel een... *mens.*’

‘Dat is ook de bedoeling,’ zei Mercurius droog. ‘Je moet gaan, Amor. Ik heb in de schoolbrochure gelezen dat je een briefje moet halen bij de conciërge als je te laat komt en dat je dan morgenochtend om acht uur het schoolplein moet vegen.’

‘Dat moet ik zien.’ Pluto, de vrolijke god van de Onderwereld, was altijd in voor een geintje.

Ik schudde grinnikend mijn hoofd en draaide me om.

‘Succes, Amor,’ zei Jupiter toen ik langs hem liep.

‘Komt helemaal goed,’ antwoordde ik en verliet het huis met de gedachte dat ik hem niet teleur zou stellen.

Ik had het kunnen weten. Het was geen goed idee geweest om mijn ‘mensen- uiterlijk’ door Juno te laten bepalen.

Zodra ik het schoolplein betrad en de blikken van mijn medescholieren opving, wist ik dat mijn kleding totaal misplaatst was. Dit was een kleine gemeenschap van dorpsmensen en hun kinderen kleedden zich eenvoudig. De dresscode hier was ruimzittende kleding die lekker zat (spijkerbroek, sweater, gympen) en ik vervloekte de vrouw van Jupiter en haar *Iconique Fashion Magazine*.

Ik ving hier en daar wat gegiechel op, dat stopte toen ik dichterbij kwam en ze mijn aantrekkingskracht konden voelen. De mensen *wisten* niet dat ze van me hielden, maar hun instinct zorgde ervoor dat ze als vanzelf begonnen te glimlachen als ik naderde en onbewust mijn nabijheid opzochten.

Ik liep naar binnen, naar het loket van de conciërge.

‘Goedemorgen,’ begroette ik haar.

Ze was een vrouw van begin veertig en haar ogen namen me op alsof ik een model was uit een reclamespotje voor zonnebrandcrème.

Ze bloosde en schudde lichtjes haar hoofd, alsof ze zich plotseling realiseerde wat ze deed.

‘Je bent nieuw hier?’ Het kwam er wat bits uit, omdat ik haar duidelijk in verlegenheid had gebracht.

‘Dat klopt. Ik heet Amor De Jong.’ Dat was de achternaam die Jupiter voor de familie had uitgekozen toen we ons in Nederland vestigden.

Ik zag dat ze uit alle macht probeerde haar concentratie vast te houden terwijl ze mijn naam opzocht in haar computer. Ik besloot haar wat de ruimte te geven, deed een stap achteruit en keek van haar weg.

‘Hier zie ik het,’ klonk haar stem een paar seconden later opgelucht, ‘je zit in 5B. Ik zal het rooster voor je uitprinten.’

Ik knikte en bleef voor me uit staren. Achttien jaar was eigenlijk een jaar te oud voor de vijfde klas, maar Jupiter wilde niet het risico lopen dat ik mijn examen al zou hebben gehaald en dus van deze school af moest, voordat de Titanen waren gevonden. Ik was dus zogenaamd in mijn jeugd veel ziek geweest en een jaar blijven zitten. Nu had ik twee jaar de tijd om alles hier te observeren, al geloofde ik nooit dat het zo lang zou duren. Maar ik was het wel met Jupiter eens. We konden altijd nog eerder vertrekken, mochten we al vroeg succes hebben.

Nadat de blozende vrouw me het rooster had overhandigd, bedankte ik haar en maakte ik me snel uit de voeten. Het was de bedoeling dat ik de leerlingen nacheekte, niet dat ik de conciërge verleidde.

Ik deed de jas van Hugo Boss uit, rolde hem op en stopte hem onder mijn arm. De dunne, witte trui eronder zag er tenminste iets normaler uit.

Ik deed mijn haar wat door de war, zodat het meer leek op de kapsels van de jongens die ik had gezien en besefte dat ik nu toch echt naar het klaslokaal moest gaan, wilde ik niet alsnog te laat komen. Niet dat ik het zo erg vond om ’s ochtends om acht uur het schoolplein te vegen. De vroege ochtenduren waren altijd het saai. Geen van ons had ooit geslapen. Dat konden we niet, onze soort voelde geen fysieke vermoeidheid. Dag en nacht stonden we klaar voor mensen die ons nodig hadden. Onze slaapkamers gebruikten we om tv te kijken, muziek te luisteren en een beetje te relaxen, wanneer we daar tijd voor hadden.

Ik haastte me naar het klaslokaal, waar de leraar net de deur achter zich dichttrok. Ik klopte twee keer, deed de deur weer open en zei: 'Sorry, ik kon het lokaal zo snel niet vinden. Ik ben nieuw hier.'

Hij glimlachte vriendelijk en gebaarde dat ik naar binnen mocht. 'Amor De Jong?'

Ik knikte.

De leraar schraapte zijn keel. 'Jongens, graag even de aandacht voor Amor. Hij is nieuw hier.' Hij wendde zich weer tot mij. 'Misschien is het handig als je even iets over jezelf vertelt.'

Ik draaide me naar de klas toe. Zesentwintig paar ogen keken me aan. Dit was de eerste keer dat ik een groep mensen iets over mijzelf zou vertellen.

Het was ook de eerste keer dat ik haar zag.